

ligt udenrigspolitisk Udvalg er overflødiggjort. Vi har jo ogsaa lidet lystelige Erfaringer fra det hensevede politiske Udvalg at henvise til.

Det ærede Medlem var endelig utilfreds med, at det fra ansvarlig Side var udtalt, at dansk Udenrigspolitik i den kommende Tid skal være en nøgtern Politik. Jeg forstod ikke rigtig det ærede Medlems Bemærkninger i saa Henseende, thi forsaavidt det ærede Medlem oversætter og rigtig oversætter Ordet nøgtern ved „ædruelig“, kan jeg dog ikke tænke mig, at det ærede Medlem skulde have Indvendinger at gøre mod en Politik, der var præget heraf. Men maaske tænkte det ærede Medlem sig dette Ord som anvendt paa en Politik, hvis mange forskellige Faser ikke fandt Tilslutning hos det ærede Medlem i de nærmest svundne Aar og heller ikke Tilslutning — tror jeg nok, jeg tør sige — hos et Flertal her paa Rigsdagen. Men om politiske Spørgsmaal af denne Karakter er der jo i Øjeblikket ikke Tale, og derfor anser jeg det for ganske overflødig at henvise til disse forgangne Begivenheder. Det forekommer mig, at der maa stilles et uafviseligt Krav til et lille Lands Politik udadtil, enten det økonomiske og erhvervspolitiske sættes til Højbords eller ej, at i almindelige politiske Spørgsmaal skal der handles nøgternt, ædrueligt, ud fra en rolig Afvejning af den lille Nations Evner og Kræfter. Og jeg tror, det har vakt Glæde i vide Kredse, at den højtærede Udenrigsminister saa absolut og afgjort har bekendt sig til Fortsættelsen af en saadan Politik.

Trier: Den ærede sidste Taler talte om afdøde. Man kan være død paa to Maader. Man kan være død saaledes, at alt er forbi, og saa tales der ikke mere om vedkommende; men man kan ogsaa være død saaledes, at ens Tanker lever efter en og behersker hele den følgende Tid. Det er dem, her tales om, og det er dem, man nærer Taknemmelighed mod, og jeg synes, at det er ganske godt, at der en og anden Gang findes et Organ for den Taknemmelighed, som et Folk skylder sine betydelige Mænd.

Schovelin: Jeg kan ganske slutte mig til den ærede Ordfører for Venstre (Kragh) i hans

Protest mod den Lobhudleien, som et æret Medlem har ladet blive Erik Scavenius til Del. Erik Scavenius hører i allerhøjeste Grad til den gamle diplomatiske Skole, som man maa haabe fuldkommen forsvinder. Der er uimodsagt peget paa, at han i sin Tid som Gesandt i Wien gav Indberetning om, at Balkanbegivenhederne var af rent lokal Natur, der saa sandelig aldrig vilde kunne føre til Verdensforviklinger og Verdenskrig. Det er det ejendommelige for den radikale Udenrigspolitik, at den har faaet et verdenshistorisk Dementi af en Art, som meget sjældent vederfares en Udenrigspolitik, og det oven i Købet i levende Live. Ogsaa det ærede Medlem, der lobhudlede Hr. Erik Scavenius, har haft den Lykke selv at se sin egen Udenrigspolitik blive fuldstændig tilintetgjort af Verdenshistoriens Kendsgerninger. Først den, at vi ingen Verdenskrig fik, og dernæst dette, at Tyskland vilde sejre. Hvad var Hr. Erik Scavenius' Politik? Det skal jeg ikke gaa dybt ind paa, men blot gøre en enkelt Bemærkning, fremkaldt, provokeret af det ærede Medlem, og det er den, at det blev sagt, at naar vi fulgte hans Dessin overfor Slesvig, naar vi fulgte de Aftaler, han havde truffet med sin Ven Brockdorff-Rantzau, vilde deraf følge Tysklands Godkendelse af den nye Grænse og dermed følgende Forsonlighed overfor Danmark. Kendsgerningerne har for nylig fuldstændig kuldkastet denne Forudsætning, vist, under hvilke bristende Forudsætninger den nævnte Paastand er blevet fremsat. Det er nemlig for ikke mange Dage siden af Brockdorff-Rantzau i Pastor Schmidts Blad „Neue Tondernsche Zeitung“ udtrykkelig erklæret: Tyskland kan hverken anerkende Afstemningen i Nordslesvig eller Grænsefastsættelsen. Deraf ses det, hvor skæbnesvanger for Danmark Hr. Erik Scavenius' er blevet.

Til den ærede Ordfører for Venstre skal jeg med Hensyn til den saakaldte „Bevillingsmagts“ Indflydelse paa Besættelsen sige, at det er dog en naturlig Ting, at man efterhaanden, som man faar Brug for Penge, kan faa dem bevilget. Jeg beundrer den Flothed, som er kommet over Venstre. Naar jeg tænker tilbage paa, hvorledes Venstre i sin Tid dannedes som det Parti, der først og fremmest — efter min Formening var det ypperligt — vilde